

Данима се премишљам да ли и шта да ти напишем, Борисе Милошевићу, не зато што тражим какав ваљани разлог за твоју одлуку да у име Срба присуствујеш усташком пиру-“Олуји”, већ надајући се да ћеш на послетку ипак одустати, но...

Искрено, срећан сам што не разумем ни један од разлога који те је натерао на тако што, јер стајати са крвницима рода свог над јамом као над бунаром жеља- не бих могао па да ми је живот у питању!

И, не, нисам због тога бољи од тебе, већ не умем да праштам толико да могу стајати на ливади што рађа кости рода мојега у сноплџе и славити жетву...

Хришћанин сам, православац, светосавац, Србин, потомак онолико неочежљених и незнатних гробова, па не бих могао, не бих знао у очима звери тражити човека...

Заправо, не бих ни морао, станем ли уз њега начинио бих га човеком, крв рода мојега с његових руку потекла би порама мојих дланова и...

Шта бих друго био до крвник својега племена..?

Опрости, можда грешим и претерујем, можда верујеш да ћеш на Книнској тврђави, у српскоме Книну, стајати као победни, но веруј- стајаћеш као жртва.

